

[Axel Kristensen.]

få fornyelsen. Når man så ikke må beholde den fulde grundpris, vil der ikke blive dækning for værdier af det, der skal destrueres, og fornyelse vil ikke ske.

Men forvirringen og hastværksarbejdet kulminerer, når der halsende efter de her nævnte, i sidste øjeblik foreslåede ændringer bliver givet meddelelse om, at regeringen mellem anden og tredje behandling fremsætter forslag om endnu en ændring. De 40.000 kr.s fritagelse har man nu ikke mere brug for til at købe det store tal af parcelhusejerstemmer for, og derfor erstattes de med 10 pct. af den regulerede anskaffelsespris, dog mindst 5.000 kr. og højst 40.000 kr., d. v. s. at nu skal alle ejendomme, der ikke i reguleret anskaffelssum når 40.000 kr., beskattes højere ved salget. Dette vil f. eks. ramme alle mindre erhvervsvirksomheder, herunder landbrug, med 60 pct. af forhøjelsen. For en erhvervsjendom, der i reguleret anskaffelse når 200.000 kr., vil merskatten ved denne ændring blive på 12.000 kr.

Vi har ved vor kritik ud over lettelsen for parcelhuse også opnået, at regeringen har godtaget vort forslag om en dispensationsbestemmelse med tilbagevirkende kraft for forsikringssummer og anvisning af erstatningssummer, og det har regeringen så fremsat som sit forslag. Det kan vi kun være glade for, for man plejer at sige, at det er fremsat af os og tiltrådt af regeringen, men den må såmænd gerne få æren for det, når den så sjælden gang har gjort noget godt.

For os er regeringens og de radikales stilling til, hvorledes der forholdes ved ekspropriation med forsikringer og erstatninger, ikke tilfredsstillende. Disse forslag bygger på fritagelse, hvis beløbene bruges til en genanskaffelse. Dette er urimeligt. Over for min kritik ved første behandling af, at man kunne komme til at betale afgift efter en ekspropriation af en strimmel jord f. eks. til en vejudvidelse og af ulemper ved hele vejanlæg over en ejendom, svarede ministeren, at de 40.000 kr.s fritagelse ville

dække disse tilfælde, hvor genanskaffelse ikke var mulig. Der er ikke tvivl om, at der kan opstå tilfælde, hvor selv 40.000 kr.s fritagelse ikke vil give dækning, men nu, hvor ministeren ved tredje behandling vil erstatte de 40.000 kr.s fritagelse med 10 pct. af den regulerede anskaffelse, gælder ministerens svar i hvert fald ikke, og urimelighederne vil blive åbenbare. Nu vil de mennesker, der kommer ud for ekspropriation af disse områder, kunne komme til at betale frigørelsesafgift, fordi de ikke kan genanskaffe, og de vil ikke mere blive dækket dér, hvor ministeren troede de blev dækket.

Vi har stillet forslag om, at der af katastrofeforsikringer som brandforsikringer o. lign. for ejendomme ikke skal svares afgift, hvis beløbene anvendes til byggeri og anlæg. Vi mener, at alle ulempeerstatninger for ejendomme bør være fri for afgift, og at der ikke, hvor det offentlige har ret til at ekspropriere, bør betales afgift, derimod nok hvor der købes uden ret til ekspropriation. Vi går ud fra, at hvis staten eksproprierer og altså kan tvinge til salg, f. eks. til en lufthavn, gives der ikke en højere pris end genanskaffelsesprisen, og den bør sælgeren have ubeskåret.

Det bør nu bemærkes, at regeringsforslaget giver en sælger, der falder ind under loven, frit valg til at anvende 13. almindelige vurdering i stedet for anskaffelsværdien. Hvis man tænker sig, at 13. almindelige vurdering når op på blot 68 pct. af den faktiske salgsværdi, vil ingen ejendom komme til at svare afgiften overhovedet, hvis den sælges umiddelbart efter vurderingen, fordi sælgeren vil være dækket af det tillæg, der så gives, idet man nemlig, hvis man tager 68 pct. af salgsværdien og ganger det med 1,46 — det er den fritagelse, der gives ved at give 40 pct. fritagelse og 6 pct. for det første år — netop når op på salgssummen. Det vil altså sige, at i første omfang vil man i stort omfang på den måde slippe fri. Man kunne endda slippe lidt billigere, for der skal også tages